

# Šulinys

2008 m. Gruodis

## Nr. 22

*Merkinės Vinco Krėvės gimnazija*

## Redaktorės žodis

Mokslo metai bėga ristele, jau ir Kalėdų atostogos mus tuoj pat užliūliuos savo žaviomis ir smagiomis akimirkomis bei puoštų eglučių žvilgesiu. Ta proga, mielas skaitytojau, tavo rankose ir naujasis „Šulinio“ numeris pasirodo. Šiais mokslo metais tai jo startas. Sukaupę ir surikiavę viską į vietas, skubame pasidalinti mokyklinėmis naujienomis bei aktualijomis su jumis, gimnazistai. O būta visko!! „Imkiet mane ir skaitykiet!“ – šaukiasi mūsų leidinys.

Mokykla – antri namai. Čia sugrįžę nuo pat pirmų rugsėjo dienų kibome darbams į atlapus. Visa redakcijos komanda rinko, aprašinėjo jums įdomius dalykus, apkvotė kai kuriuos mokytojus bei pasidalino savo nuomone, gaudė visus mokyklinius gaudus, nepamiršo paminėti renginių, kurių buvo devynios marios ir visi savotiškai žavūs, patrauklūs ir verti mūsų leidybinės komandos bei jūsų, skaitytojai, dėmesio bei aptarimo.

Būkit stilingi! Šiųmetės mados viršūnėse puikuoja „Šulinys“!

*Rasa Vitkauskaitė*



*Vinco Krėvės renginio vedėjai Monika ir Gediminas. Aisčio Jurkonio nuotrauka*

# Mokinių atsiliepimai po V. Krėvės gimtadienio šventės



Taigi taigi, dar vieni mokslo metai jau kaip ant ratų išibėgėję visu savo gražumu ir įvairove. Ne visos dienos vien niūriai slenka ant dar niūresnių moksleivių veidelių, ir tarp jų atsiranda kažkas nauja, kas džiugina tiek akį, tiek ir širdelę namų darbais apkrautoj kasdienybėj. Geriausias pavyzdys – mūsų mokykloje vykęs renginys, skirtas V. Krėvei paminėti. Ech... Kad tik tie žinotų, kurie nebuvo mūsų mokyklos šio rudenio „topų tope“, kaip mes linksminomės ligi vėlaus pusdienio! Ir ko tik nedarėm, ir ko tik nekalbėjom, dalijom visiems savo energiją ir į kairę, ir į dešinę. O tarsi midaus išgėrę ir naujų jėgų įgavę, dar ilgai guviai tauškėjom ir komentavom išsimintino penktadienio įvykius. Be to, nepatingėjom savo išpūdžių ir užrašyti

– pasidalinti tuo, kas patiko, kas ne taip patiko, ko trūko ir kas buvo fantastiška.

Visus atsiliepimus talpinti į varganą puslapelį nepavyks, o keliolikos lapų niekas neskaitys, tad apžvelgti norisi mūsų gimnazijos vyresnėlių samprotavimus – III ir IV gimnazijos klases. Visi tarsi choru giedodami pylė, jog tokių renginių reikia daugiau! Ir pamokų nėra, ir gerą nuotaiką „pasigauni“, kokia įdomybę nugvelbi. Pasirodo, ruošdamiesi renginiui, bendraklasiai suartėja, kolektyviai dirbt pramoksta ir susidomėję akį užmeta į vieną kitą V. Krėvės apsakymą. Jų žodžiais tariant, labiausiai renginį puošė vaidinimai. „Humorą pagaunantys“ II g klasių pasirodymus šauniausiai vertino, o rimtesnieji liko labiau III g klasių vaidinimais sužavėti. Tik ne vienas prasitarė, jog buvo ir tokių pasirodymų, kurie nemalonūs nei akiai, nei ausiai. Neigiamai įvertino 8 klasės pasirodymą bei savo lūkesčius išreiškė, jog tai galėtų būtų pamoka tiems, anot jų, kurie neįdėjo pastangų savo klasę pakylėti. Bet, kaip gimnazistai teigė, jiems tai nesutrukdė tebesimėgauti šauniu reginiu, o juk tai „nesikartoja kiekvienas metais“.

Ak, šlovingoji įvairove, tu taip pakylėjai visus gimnazistus, kad kilo net išganingi pasiūlymai – „V. Krėvės gimtadienį švęsti dažniau“. Ir nepamiršdami padėkoti už šią malonę, visi kaip susitarę, taria ačiū mokytojai Ritai Černiauskienei už pojūčius, kuriuos suteikė inscenuoti V. Krėvės kūriniai, ir už įrodymą, jog prasmingas penktadienis gali būti ir be pamokų.

Asta  
Železauskaitė,  
II b g kl.



Vytauto Černiausko nuotraukos

# Dar vieni atsiliepimai apie tūkstantmečio Krėvę

Ne vienas abiturientas nusivylė jiems skirta paskaita. Jų lūkesčių mūsų gerbiami svečiai, deja, neišpildė. IV klasės mokiniai tikėjosi kur kas informatyvesnės paskaitos. Tad šikart akmenėlių metame į svečių daržą. Ne vienam jaunuoliui šis renginys paliko didelį įspūdį, prano ko jų lūkesčius, tokių renginių, vienijančių mokinius, jų auklėtojus norėtų dar daugiau, netgi pats pasiruošimas gimnazistams buvo malonus, nes galėjo susiburti, pasireikšti kurdami scenarijų. Smagu, jog pasiruošimas renginiui mokiniams tampa nebe prievolė, o malonus darbas.

Perskaičiuosiu vieną nuomonę šyptelėjau... Išties gera skaityti šį pastebėjimą: „Manau, kad renginyje tikrai pasijautė V. Krėvės KŪRINIŲ dvasia“. Rengėjų triūsas nenuėjo veltui, jeigu tenka išgirsti netgi tokių nuomonių...

Na, o dabar originaliausios nuomonės, o galbūt pastebėjimai. Malonu, jog atsirado ir tokių, kurie pagyrė tą dieną vedusius renginį – Moniką ir Gediminą. O pagirti vedėjai buvo už drąsa, jog nebijojo interpretuoti savo žodžių... Vedėjai buvo tikrai ne iš kelmo spirti.

Taip pat paminėti ir ženkliukai, kurie šiomet buvo dovanojami šauniais pasirodžiusiems. Miela, kai tavo pastangos nenuėina veltui. Originalia idėja drįstu laikyti šio žmogiuko pasisakymą, jog kitą kartą reikėtų susipažinti su kitų klasių siužetais. Išties rimta mintis, tarp liaupsų šiam renginiui.

Ką gi apibendrinant šią gimnazijos šventę belieka ir man pritarti visų nuomonei, jog šiometinis renginys buvo tikrai ĮSPŪDINGAS!

*Skaičiuosiu abiturientų nuomones  
Agnė Bielinytė, II b g kl.*

## „Saldžiosios“ krikštynos

Pati įsimintiniausia diena kiekvieno gimnazisto gyvenime – krikštynos. Tą dieną tu oficialiai įsilieji į gimnazijos gyvenimą. Tampi lygus prieš visus. Mes, dabartiniai gimnazijos pirmokai, galime didžiulius, jog jau esame gimnazistai, tikri gimnazistai.

Šia ceremonija rūpinosi mūsų mylimi II g kl. mokiniai. Ačiū jiems už tai. O viskas vyko taip. Mes sėdėjome klasėje, kai staiga atsivėrė durys. Už jų išvydome „krištateivius“. Jie susagstė mus žiogeliais ir nurodė skubėti į salę, bet taip, kad nė vienas iš susegtos grandinės nepasimestume. Turėjome įrodyti, jog esame tvirta, vieninga bei draugiška klasė ir mums tai pavyko! Sėkmingai pasiekėme finišą, o ten mūsų laukė „pamazgos“. Taip taip, „pamazgos“. Išsimaudę „pamazgų“ lietuje skubėjome į salę atsisėsti.

Net nepastebėjome, kaip ant scenos pasirodė dėdė su barzda, laikantis lazda dešinėje rankoje – Krivis. Jis nieko nelaukęs ant scenos sau į draugiją pasikvietė abiejų klasių auklėtojas – Ireną Lužienę ir Jolantą Dubroviną. Abi mokytojos gavo po užduotį. I a g klasės

auklėtoja Jolanta turėjo skaityti prancūziškai (jai sekėsi nekaip), o mokytoja I. Lužienė turėjo suklijuoti lanką. Visi saldžiai pasijuokėme, nes nei vienai, nei kitai nesisekė. Greit ir mums teko garbė užlipti į sceną, tiksliau pasakius, klasių atstovams. Buvo surengtas trumpas žinių patikrinimas. Reikėjo atsakyti į šiuos klausimus: jeigu šiandien valgykloje ruošiamas šnicelis, tai kokią košę valgysim? Ir pan.

Dažnai gyvenime pasitaiko, jog tenka nuryti gyvenimo kartėlį. Paklauskite, kodėl kalbu apie kartėlį? Mums teko praryti ne gyvenimo, bet citrinos ir druskos kartėlį. Och... Atsiklaupę ant žirnių buvome pavaišinti šiuo „saldumynu“. Skonis bjaurus, bet ko tik nepadarysi dėl gimnazisto vardo.

Kiekvienas gimnazistas palieka savo pėdas mokyklos istorijoje. Mes it kokius pėdsakus istorijoje palikome delno atspaudą baltame, nesuteptame lape, tai lyg mūsų, kaip gimnazistų, kelio pradžia.

*Ugnė Bingelytė, I a g kl.*

## „Špargalka“ - smagus žaidimas ar neatitaisoma žala?

Dažnas mūsų, o galbūt ir visi, žino, ką reiškia tinkamai neišmokti pamokos ir vėliau sukčiauti – nusirašinėti. Kartais tai būna lyg smagus žaidimas, tačiau aš manau, kad tai nėra naudinga, netgi – žalinga!

Visų pirma, nusirašinėjimas nėra toks patikimas dalykas, koks gali pasirodyti iš šalies. Juk darydamas „špargalką“ nesi įsitikinęs, kad būtent to ir reiks, ką užsirašei. Lygiai taip pat gali nusvilti nusirašinėdamas nuo draugo ar šiaip šalia sėdinčio žmogaus, kuris, velniai žino, ar pats bus išmokęs! O štai, tu paimsi ir nurašysi nieko vertą informaciją. Dar daugiau, juk nusirašinėdamas nuo suolo draugo tu gali pakenkti ir jūsų bičiulystei! Draugas pamatęs, kad nuolat nusirašinėji nuo jo, gali pamanyti, jog tik tam ir yra reikalingas. O juk būtų gaila ir skaudu, jeigu sėdėtumėte su geru ir artimu

draugu, o jūsų glaudų ar tiesiog jau seną (galbūt nuo pradinių klasių) ryšį nutrauktų toks kvailas ir banalus dalykas kaip „špargalka“. Ir pagaliau, jeigu tave nusirašinėjantį pačiuptų mokytojas... Tik pamąstytk! Koks siaubas, o ir gėda kokia būtų prieš žmones, kurie iš tavęs tikėjosi daug daugiau. Taip nutikus, tu subyrėtumėi jų akyse ir nepasitikėjimo šešėlis nuolat būtų šalia tavęs!

Apibendrinant reikia pasakyti, kad nors atrodo ir smagu būtų nesiruošti pamokoms, o priartėjus atsiskaitymams, tiesiog nusirašyti, tačiau tai – tik blizgus popierėlis, po kuriuo slepiasi kartus saldainis. Nusirašinėti ne tik žalinga, bet ir labai negarbinga!

*Rasa Vitkauskaitė, IV b g kl.*

## Linksmos atostogos arba gyvenimas su kelininkais

Vos išaušus vaiskiam vasaros rytui, išmušus pusei 8 ryto, lyg pasveikinimas pasigirsta nuostabus garsas. Kas tai galėtų būtų? Ogi, mūsų draugai kelininkai velka kastuvą per asfaltą. Kelininkų keiksmai ir visi kiti barbarizmai džiugino mus visą vasarą.



*Aisčio Jurkonio nuotrauka*

Abi turėjome slaptų užmačių pasivažinėti ekskavatoriumi šmaikščiu pavadinimu „Bob cat“. Gaila, bet nespėjome pasinaudoti šiuo puičiu pasiūlymu, kadangi kelius suremontavo... Per greitai!

Niekada negalėjome ramiai praeiti pagrindine Merkinės gatve. Du kilometrai ir vien tik kelininkai. Daug kartų teko linksmi su jais pasiplepėti apie šeimynines padėtis.

Vieną kartą ilgai mąsčiusios nusprendėme vieno iš jų paklausti, kodėl jis yra kelininkas. Atsakymas buvo paprastas: „Neturėjau kito pasirinkimo“. Deja, nesupratome, ar tai buvo pokštas, ar tikra tiesa...

Po šių neeilinių vasaros atostogų mes tvirtai nusprendėme, kad jau turime svajonių profesiją. Taip, mes tapsime kelininkės... Aišku, tik tuomet, jei kaip ir tasai mūsų kalbintas kelininkas neturėsime kito pasirinkimo.

*Visada Jūsų kelininkės Živilė ir Agnė*

# Mokytojas ir spauda

Spauda: laikraščiai, žurnalai – visa tai lydi mus kiekvieną dieną. Užuoat pažiūrėję televizorių, rodantį žinias, kai kurie iš mūsų pavarto laikraščius arba jų net neatverčia, o mieliau pasiėmę į rankas knygą, ją paskaito.

Nutariau paklausinėti istorijos mokytojo Eimanto Vitkausko, kai jis dar buvo mokinys, kokia tuo metu buvo spauda. Ar jis ja domėjosi, skaitė, ar buvo iš tų, kurie nė akies kraštelio į laikraščio kampa neužmesdavo.

Taigi, pasigavau jį laisvos pamokos metu, ir papyliu jam klausimų šūsnelį. Štai atsakymai:

**Aš:** Ar kai mokėtės mokykloje domėjotės spauda? Jei taip, tai ką skaitėte?

**Mokytojas:** Domėjausi istorija, geografija, skaičiau nuotykių literatūrą, labai patiko (ir dabar patinka) E. Remarko, E. Hemingvėjaus, J. Baltušio kūriniai.

**Aš:** Kokia spauda tuo metu buvo populiariausia?

**Mokytojas:** Periodinė spauda ir tais laikais buvo labai gausi. Skaičiau žurnalus: „Jaunimo gretos“, „Švyturys“, „Mokslas ir gyvenimas“, geras laikraštis buvo „Komjaunimo tiesa“. Tik skaitant reikėjo nepamiršti mums svetimos ideologijos, atskirti grūdus nuo pelų.

**Aš:** Kas skatino ar kas buvo įdomiausia skaitant laikraštį?

**Mokytojas:** Norėjosi kuo daugiau informacijos, todėl jos ir ieškojau įvairiuose periodiniuose leidiniuose.

**Aš:** Ką labiausiai mėgote skaityti?

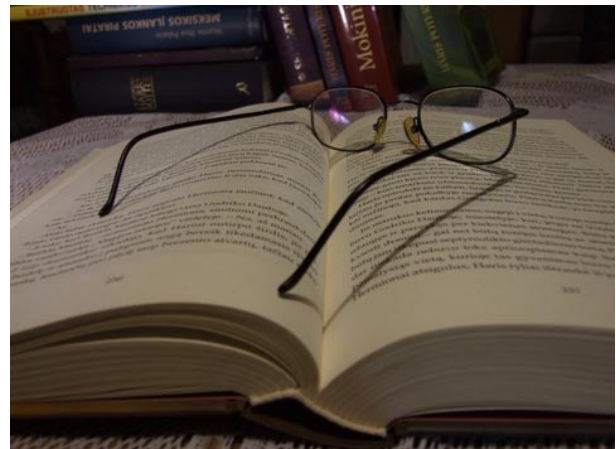
**Mokytojas:** Laikraštį tuomet pradėdavau skaityti nuo užsienio naujienų.

**Aš:** Mūsų mokykloje mokiniai leidžia laikraštį „Šulinys“. Ar ir jūsų mokykloje buvo leidžiamas laikraštis, ar galbūt sienlaikraštis?

**Mokytojas:** Mokykloje, kurioje aš mokiausi, laikraštis nebuvo leidžiamas. Tačiau sienlaikraščiai buvo labai populiariūs. Klasės sienlaikraštyje dažnai būdavo publikuojami ir mano parašyti rašiniai.

**Aš:** O mieliau eidavote žaisti su draugais ar skaitydavote spaudą?

**Mokytojas:** Tais laikais, kai mokiausi mokykloje, kompiuterių dar nebuvo, televizi-



jos laidos būdavo rodomos tik vakarais, todėl užtekdavo laiko ir pažaisti su draugais ir paskaityti. Lyginant su šiandiena, tada jaunimas tikrai daugiau skaitydavo.

**Aš:** O ką dažniau skaitydavote?

**Mokytojas:** Skaičiau ir knygas, ir spaudą. Laikraščiuose rasdavau nemažai informacijos, kuri padėdavo per pamokas, o skaitydamas knygas jausdavau didelį malonumą, laikas tada bėgdavo nepastebimai.

**Aš:** Koks rašytojas jums patiko?

**Mokytojas:** Mėgstamų rašytojų buvo daug. Labai patiko leidžiamų knygų serijos „Drąsiųjų keliai“. „Horizonta“, „Zenitas“. Dažnai už sutaupytus pinigus pirkdavau knygas, kurios, tiesa, tada buvo daug pigesnės negu dabar.

**Aš:** O dabar skaitote? Ar galbūt per pamoką užmetate akį į internetinį laikraštį?

**Mokytojas:** Dabar skaitymui lieka vis mažiau laiko, ypač grožinei literatūrai. Stengiuosi susipažinti su visais naujais istoriniais leidiniais, tačiau tai daryti irgi gana sunku, nes labai didelis pasirinkimas. Pastoviai skaitau, esu užsiprenumeravęs dienraštį „Lietuvos rytas“, o kiekvieną dieną pradėdu informacijos peržiūra įvairiuose internetiniuose portaluose.

Interviu metu su mokytoju Eimantu Vitkausku sužinojau apie tuometinę spaudą, žurnalus. Sužinojau daugiau ir apie patį mokytoją. Akivaizdu, kad tuometinė spauda truputį, bet ne daug skyrėsi nuo dabartinės.

*Justina Ivanauskaitė, IIB g kl.*

*Aiščio Jurkonio nuotrauka*

# Folkrokas atgimsta

Liaudiškos dainos, tautosaka – visa, kas susiję su mūsų tauta, po truputį blėsta... Taip įprasta manyti.

Nespėsime nė mirktelėti, kai būsime pamiršę liaudišką dainą ar pasaką, sektą močiutės lūpomis... Šiuolaikinis jaunimas net nesupranta, kokią relikviją paleidžia iš rankų, skęsdami dabartiniame „liūne“.

O štai mūsų Merkinėje yra jaunuolių, kurie neabejingi tautos palikimui. Antai „Kukumbalis“ negailėdamas nei laiko, nei balsų noriai traukia liaudiškas dainas. Klubo vadovai ateičiai jau turi suplanavę idėjų ir planų. Kai kuriuos iš jų padėjo įveikti, tiesa, jau buvęs Lietuvos Respublikos Seimo narys Gediminas Jakavonis. Seimo nario vizija padėjo liaudiškai dainai atgimti nauju „rūbu“ – folkroku. Jis, subūręs Merkinės, Žiūrų, Nedzingės, Valkininkų,



Matuizų, Dubičių folkloro ansamblius kartu su žinomais roko ir popmuzikos atlikėjais Karina Krysko, Jeronimu Miliumi, Donaldą, Neda, Marijonu Mikutavičiumi, Daina Bilevičiūte, Česlovu Gabaliu, Povilu Meškėla ir Varėnos roko grupė „Provokacija“, pamėgino užtraukti folklorinę dainą. Jų bendrus darbo vaisius galėjai pamatyti bei išgirsti folkrocko festivalyje, kuris įvyko rugpjūčio 15 d. Varėnos mieste. O panorėjęs dar kartą išgirsti dainas, gali pasiklausti kompaktinę plokštelę „Folkrokas atgimsta Dzūkijoje“.

Ir aš ten buvau, alaus ir midaus negėriau, tačiau mėgavausi geromis dainomis, geru renginiu ir turiningai praleistu laiku.

*Justina Ivanauskaitė, II b g kl.*

*Vytauto Černiausko nuotraukos*



## LIETUVOS mokinių PARLAMENTAS

Nuo šių metų gruodžio artimiausius dvejus metus Varėnos rajonui Lietuvos mokinių parlamente atstovaus Merkinės Vinco Krėvės gimnazijos II gimnazijos klasės gimnazistė Giedrė Pačkauskaitė.

Draši, motyvuota, aiškiai dėstanti savo požiūrį į aktualias moksleiviams problemas. Sako, kad suvokia, jog mokinių parlamentas neorganizuoja renginių, todėl jau dabar žino,

kokia kryptimi stengsis dirbti rajono moksleivių labui. Nekantraudama laukia pirmosios sesijos, kuri planuojama dar šių metų gruodį.

Rajono moksleiviams sako, jog visi jai vienodai svarbūs, todėl ragina kilus problemoms mokykloje, nedvejojant kreiptis į ją.

Daugiau informacijos [www.lmp.lt](http://www.lmp.lt)

*Monika Valeišaitė*

# Melancholiški devintokai

Kas tai? Laikas, kai nervai atsisako išlikti ramūs. Kai akys žiūri į žmogų, o širdis nesupranta. Tas jausmas – neapykanta ar meilė? Mokslai pasidaro svarbūs tik tėvams, o vakarai priklauso tik draugams. Namuose miegi, valgai ir grįžti persirengti, nors kartais nevalgai, nemiegi, tik sėdi ir tyli. Tada tėvai tave laiko išprotėjusiu, tiesa, kartais tokie būnam visi.

15 metų – tai laikas, kai jau nebegalime valgyti cukraus vatos ir žaisti lėlėmis. Tai laikas, kai negalime jaustis vaikais, bet nesame suaugę. Tuomet nesuprantame, kas mums galima, o kas ne. Tai visada norime sužinoti patys, todėl laužome taisykles, pamirštame saiką ir nepriimame pagalbos.

Mes netikime tuo, ko nematome, mes neimame to, ko nepaliečiam, ir nekvėpuojame tuo, ko neužuodžiam. Mes tylime, nes gautą dienos dozę turime pajusti, pauostyti ir paliesti, jei to nepadaro, kitą kartą nepriimame tokio paties dienos turinio. Šiais metais pažinti žmonės bus arba ištikimi draugai, arba amžini priešai. Mes atsirenkame patikrinę šias žmogaus savybes ir nusprendžiame, į kurią grupę priskirti. Klysti mums negalima, nes kiekviena klaida pakerta



kojas ir tada reikia ilgai laukti, kol atsiranda žmogus, padėsias atsikelti.

Kritę mes nemokame gražiai atsikelti. Turime būtinai žaloti kitus, dėl to smerkiame save ir imame žalotis patys. Jeigu tu tampi mūsų draugu, esi tas, kuris visada sulauks pagalbos, niekada nebus pamirštas ir visų gerbiamas.

Mums dūžta širdys, nelaiko nervai, dingsta kantrybė ir amžinai prie kojų yra iškasta duobė. Mes nerims-tame, nekenčiame ir užsidarome savyje. Jūs niekada nesupran-tate, nepripažįstate ir smerkiate. Nemeluok, kad nebuvai niekada išprotėjęs, ir neteisk, nes būsi pripažintas bepročiu dabar.

*Eilė*

*Aiščio Jurkonio  
nuotraukos*



# 5 Dienos su LFF

Hey, t.y. sveikut sveikutėliai, mokiniai! Rėkiu visa gerkle, nes skubu jums pranešti išpūdžius iš LFF. Ne ne, tai ne kokia „Lietuvos FyFyja“ ar „Lūzerių Fanų Fiesta“. Tai – Lietuvos futbolo federacijos organizuojamas „Jaunųjų lyderių projektas“. Bet apie viską iš pradžių...

Taigi, vieną saulėtą vasaros dieną, mudvi – Ugnė ir Giedrė – Merkinės futbolo klubo iniciatyva buvome pakviestos į mokymus, kaip organizuoti renginius ir mokėti į juos pritraukti žmones. „Užkabino“. Svarstyti buvo belikusios kelios valandos, spontaniškas pasirinkimas ir mes jau pildom dokumentus: „Važiuojam“. Kelias į Kauną prailgo, nes viduje vis sukirbėdavo jaudulio kirminukas. O kas bus? Kokie žmonės? Kaip seksis?

Atvykome. Gavome kambarį Lietuvos futbolo federacijos patalpose. Įsikūrėm trise: merkiniškės ir viena panelė iš Vilniaus. Džiugino tai, kad kiekviename kambary buvo vonia, nors ir maža, bet su dušu. Kaip vėliau sužinojom, LFF projekto dalyvių, susirinkusių iš visos Lietuvos, buvo 23. Mūsų visas būrys po valandos daiktų kraustymo ir kambarių „apsiuostymo“ nusileido į pirmąjį aukštą. Buvo aprodamos patalpos. Visi kol kas tokie nedrąsūs, kuklūs. Netrukus gavome užduotį: apžiūrindami Lietuvos futbolo federacijos patalpas, turėjome sužinoti trijų nepažįstamų dalyvių vardus. Tad įsidrąsinome ir klausėme ne tik vardų, bet ir kaip „Iš kur tu?“ ir pan. Po susipažinimų ne tik su patalpomis, bet ir su dalyviais, kilome laiptais į 400-ąjį kambarį. Čia bene daugiausiai laiko ir praleisdavome visi.

Kiekvieną dieną 8 val. būdavo mankšta. Žinoma, sunku keltis po naktinių pasivaikščiojimų po kambarius. Juk visi panašaus amžiaus, nuo 13 iki 16, o noras bendrauti, susipažinti, tikrai ne mažas. 10 val., po skaniųjų pusryčių S. Nėries gimnazijos valgykloje, visi rinkdavomės į tą patį 400-ąjį kambarį. Tam, kad susikoncentruotume, pažaisdavome „enerdzeizerį“. Po jo susipažindavome su dienos tikslais, kokius svečius turėsime, kaip bus suplanuota veiklos laikas. Viskas pagal grafiką. Iš tiesų, turėjome

daug mokomųjų žaidimų, pratinomės kalbėti viešai, stengėmės diskutuoti, apginti savo nuomonę argumentais, dirbti tiek su visa grupe, tiek ir mažomis grupelėmis, įgavome nemažai teorinių žinių. Bet teorinės žinios nėra tokios veiksmingos, kai nėra praktikos. Jos įgavome su kaupu paskutiniąją dieną, kada mes, jau visa 23 žmonių grupė, organizavome renginį be jokios suaugusiųjų pagalbos. Kiekvienas turėjo pajusti atsakomybę, stengtis susikoncentruoti į vieną dalyką – užduoties įveikimą. Smalsu, kokia užduotis?

Vėlgi visi LFF dalyviai, nieko neįtardami, susirinko į 400-ąjį kambarį. Turėjome tris vadovus: Agnę, Nerijų ir Gretą. Su mumis tame kamaryje buvo tik vienas iš vadovų – Nerijus. Aiškios taisyklės – vėluoti niekam nevalia. Bet, kurgi tada vadovės? Jau mąstėme, kaip ironiškai joms plosime už vėlavimą... Ir štai netikėtai, išpūdingai, kaip strėlės į mūsų darbo kambarį, išiveržė MAIŠUOTOSIOS MOTERYS JUODAIS AKINIAIS. Prunkštimas... juokas. Taip, tai mūsų mielosios vadovės – Agnė ir Greta. Bet jos dabar buvo nebe vadovės, o slaptosios agentės. Buvome suskirstyti į tris komandas. Kiekviena komanda turėjo eiti į skirtingas patalpas. Kai jau buvome paskirtose vietose, gavome „TOP SECRET“ vokus. Juose kiekviena grupelė gavo po užduotį: Kaip pranešti žmonėms apie LFF projektą.

Vieta – „Akropolis“. Laikas – 16 val. Trys grupelės... Ta pati užduotis, bet... Teko planuoti laiką, ką kiekvienas daro, kas eina susitikti nustatytu laiku su kitų grupelių nariais. Nors dirbome ir atskirai, bendrą sprendimą priėmėme. Nusprendėme daryti didžiulę šiukšlių dėžę, apklausti ir sukviesti žmones sutaru laiku tam, kad papasakotume apie LFF projektą.

Gaila, bet „Akropolis“ nusprendė, kad jokių akcijų atrakcijų šalia prekybos centro nedarytume. Kėlėmės į Laisvės alėją, pasikvietėme žurnalistą iš nemokamo dienraščio „15 minučių“. Mūsų nusivylimui, kad ir kiek žurnalistas žadėjo atvyksias, mes jo taip ir neišvydome. Ir žmonės nerodė susidomėjimo mumis, jie niekuo, rodos,



nepasitiki, labai skuba kažkur. Bet galiausiai radome kompromisą. Keletas liko ant suoliukų dainuoti dainas, pritariant gitaros garsams, o keletas vaikinukų nešiojo mūsų visų pagamintą dėžę. Prašė įmesti į ją šiukšlių iš aplink esančių, kavinės kiemeliuose, valgančių žmogelių. Na, o mudvi nusprendėme, kad be darbo sėdėti negalime. Griebėm į rankas žymeklį, balionus ir sukauptosios visą valią priėjom prie pirmojo žmogaus:

– Sveiki, mes esam dalyvės iš LFF organizuojamo projekto „Jaunųjų lyderių programa“, norime užduoti klausimą, kokią, jūsų nuomone, yra ideali visuomenė? Jei galite, užrašykite ant baliono,“ – Kai kurie drąsiai imdavo žymeklį į rankas ir pasvarstę keletą sekundžių urašydavo savo nuomonę. Ne prie visų žmonių prieidavome, jei matydavome, kad abejingas veidas, tai net ir nesistengėme. Jautėmės truputį keistai, kadangi pirmą kartą teko prieiti prie nepažįstamųjų su tokiu neįprastu tikslu. Susidarė nuomonė, kad idealiai visuomenei reikia: pakantumo, teisybės, meilės, gėrio, kūrybingumo, o ypač – tolerantiškumo... Taigi visi toliau vykdėme užduotį, nepastebėjome, kaip laikas bėgo ir kaip vadovai jau ragino visiems baigti. Iš tiesų, buvome „užsidegę“, jautėme, kad pagavome „kabliuką“.

Pasibaigus užduočiai mes tradiciškai aptarėme nuveiktą darbą. Pasisakėme, kas patiko, kas nepatiko. Penkiabalėj sistemoj pirštais kiekvienas parodė, kiek, mano, yra prisidėjęs prie įgyvendinimo ir keliais balais vertina savo dalyvavimą. Išties toks kalbėjimas labai padeda. Iš pat pradžių kalbėti buvo gana sunkoka, ne-jauku, bet paskui, kuo toliau, tuo labiau laisviau reišėme mintis.

Po užduoties visi ėjome valgyti picų. Tai dar viena dovana, kurią gavome iš Lietuvos futbolo federacijos. Turiu pripažinti – mus labai lepino. Nemokamos didelės picos kiekvieną dieną kiekvienam – trys buteliukai vaisvandenių, LFF užrašinė, tušinukai, silikoninės apyrankės, futbolo aprangos su mūsų pačių vardais, kamuo-liai, „Hummel“ sportiniai krepšiai, kepuraitės, filmų peržiūra kine, leidimas į futbolo varžybas su VIP vietomis, sauna pasinaudoti norint kažką organizuoti. Be gailėsčio pasidalinsiu su jumis. Taigi...

Jei kiekvieną dieną būčiau aprašius, tikriausiai būčiau pradėjęs ašarot. Šios 5 dienos buvo pačios geriausios ir įsimintiniausios mano 2008 metų vasaroje. Gaila, kad nepavyko sudalyvauti atsisveikinimo vakarėly. Mes turėjome išvykti. Tačiau tai niekis palyginus su tuo, jog įgavome daug žinių, pažinome nuostabių žmonių. Tikriausiai mano atmintyje dar ilgai išliks du futbolininkai, kurie mokosi futbolo akademijoje, dar ilgai išliks pravardės ir tie žmonės... Nuolat kalbantis Kėglis, susirašinėjimas laiškeliais su Kirviu, Patašiaus „pošli“ anekdotai, vadovo Nerijaus netikėtas keiksmazodžių antplūdis, vieno vaikino depiliuotos kojos (xD). Mūsų kambario draugužė Evelina, kuri pakančiai naktimis išklaudydavo mudviejų su Ugne kalbėjimus... Roberta ir jos duobutės skruostuose, Pavelo rytinės treniruotės, Gretos griežtumas, Gabrielės išvijimas iš kambario, Nedo amžini nusišnekėjimai, Mykolo organizuotumas, Andriaus rūpestis dalyviais ir atsakomybė, baimė eiti vakare iš „Akropolio“ dėl forsu. Galiausiai noras suversti makaronus kai kam ant galvos pačioje valgykloje... Rekomendacijos, kurias rašėme naktį, ir kurias teko kiljuoti lūpų bizgiu, nes tokios priemonės kaip „klįjai“ neturėjome. Taigi, mūsų vadinamosios „rekomendacijos“:

- Atsinešti ko nors, p.s. valgomos, pps daug. Ppps labai labai daug valgomos!

- Pasistengti pakeliui nesantykiauti

- Pasivalyti batus į ką nors

Top frazės: „Skaldyk ir valdyk“, „Tokius vaikus, kaip jis... vadinu man netinkančiais“, „Po manęs nors ir tvanas“, „Sveiki, esu Božena, atlieku gamtinius reikalus belekada ir belekur“, o galiausiai... „ĮSPŪDINGAI“!

Pasijutome laimės kūdikiai, patekę į patį Rojų. Dėkui organizatoriams už neeilinius įspūdžius ir Mindaugui Černiauskui už pasiūlymą.

Futbolas valdo! ! ! ! ! ! ! ! !

*Ačiū už dėmesį.*

*Čia buvo įsimylėjusi LFF  
Giedrė Pačkauskaitė, II b g klasė*

*Peace for world ;D Bučkis ;\**

# Geriausia prevencija – pomėgių klubai



„Būk gyvas! Sustabdykime AIDS. Tesėkime pažada“ – štai koks yra šių metų prevencinės kampanijos šūkis. Gruodžio 1 – ają minėjome pasaulinę AIDS dieną. Todėl tradiciškai šią dieną Merkinės Vinco Krėvės gimnazijoje organizuojami renginiai. Jau prieš mėnesį gimnazistų komanda dalyvavo žinių konkurse „Mes prieš AIDS“, kuriame laureatu tapo II b gimnazinės klasės mokinys Arnas Rutkauskas.

Pirmadienio renginys prasidėjo nuo rimtų paskaitų ir svarbių susitikimų. Apie ŽIV epidemiologinę padėtį pasaulyje ir Lietuvoje papasakojo trečiokės gimnazistės Kamilė Jakavonytė ir Monika Bieliukaitė. Socialinė pedagogė Birutė Čaplikienė apžvelgė šių metų vykdytą prevencinę veiklą gimnazijoje. Mokytojas Eimantas Vitkauskas pasiūlė pasižiūrėti filmuką „Bendraamžiai“, kurį pernai metais sukūrė gimnazistai, o jam pačiam teko atlikti teisuolio vaidmenį. Žinoma, jie nebūtų išsivertę be operatoriaus ir montažo autoriaus mokytojo Vytauto Černiausko. Kaip teigė teisusis mokytojas E. Vitkauskas: „Be Vytauto viskas būtų likę tik graži idėja. Už tai mes esame jam labai dėkingi“. Norėčiau

pridurti, kad šis filmas laimėjo pirmąją vietą Alytaus miesto ir rajono Policijos komisariato prevencijos poskyrio rengtame konkurse „Stop žalingiems įpročiams“.

III gimnazijos klasės mokiniai, vadovaujami tikybos mokytojos Jadvygos Lapelienės, šiais metais vykdė projektą „Kaip pražudomi talentai“. Šį projektą pristatė Lukas Pačkauskas. Tikybos mokytoja išdėstė šios dienos tikslus ir veiklą, akcentuodama, kad savo laisvalaikį reikia leisti taip, kad suteiktus džiaugsmo sau ir aplinkiniams.

Antrojoje renginio dalyje susitikome su Panaros Pilnų namų bendruomenės atstovais broliais vienuoliais. I a ir II a gimnazijos klasės mokiniai kalbėjosi su broliu Aleksandru. Jis mums pasakojo apie alkoholio žalą, apie narkotikus, kaip išsivysto priklausomybė nuo šių kenksmingų medžiagų. Kaip sakė brolis Aleksandras: „Narkomanija yra šių laikų maras. Jis net išstumia alkoholizmą“.

Po susitikimo mokiniai išsiskirstė į savo



pasirinktus pomėgių klubus. O jų buvo tikrai daug: vieni galėjo tapti kulinariais mokytojos J. Lapelienės pagalba, kiti – pasinerti į erdvinių

kūnų kūrimą, kuriems padėjo mokytojas Gintautas Rudzis, arba į tikslųjį techninių matavimų pasaulį su fiziku Stasiu Paparčiu. Merginos rinkosi rankdarbių klubus: siuvinėjimą kryželiu su Renata Černiauskiene, vilnos vėlimą su technologijų mokytoja Regina Stančikiene, čia kruopščiarankės mokėsi velti sages. Tie, kuriuos domino stalo žaidimai, galėjo rankų miklumą išmėginti stalo teniso varžybose, jose pirmąją vietą iškovojo Mantas Jurčikonis iš III g kl., antrąją – Darius Daugininkas (I a gkl.), o trečiąją – Jogirdas Marcelis (III g kl.). Norintys palavinti protą, galėjo sudalyvauti šaškių ir šachmatų turnyruose. Augintinių mėgėjai prisiminė, kaip reikia auginti ir prižiūrėti naminius gyvūnelius. Gitaristai su mokytoju Kęstučiu Breidoku visas dvi valandas virpino jautriausias gitaros stygas, pritardami fleita. Mokytojai Rita ir Vytautas Černiauskai „Įrašų studijoje“ įrašinėjo gražiausius mokinių balsus, skaitančius Antikos, Viduramžių ir Renesanso tekstus.

Po pietų visi dar kartą rinkomės į salę, kad apibendrintume per dieną nuveiktus darbus, parodytumėme rezultatus, apdovanotumėme nusipelnusius. Akis ganėme besigėrėdami erdvinėmis popierių figūromis iš „Dizainerių klubo“ (mok. Rūta Lesniauskienė), džiaugėmės dailiomis veltinėmis segėmis ir karoliais, skambiai plojome varžybų nugalėtojams ir skaitovams, ragavome nepakartojamą draugystės skonio kokosų pyragą iš kepėjų rankų. Renginį vainikavo gitaristų atliekama visiems puikiai žinomagrūpės „Rebel heart“ daina „Kelias pas tave“. Ir tarsi tyčia netyčia ši daina ramiai prisilietė prie šviesaus advento žvakių kelio – žiedo iš žvakių, kurį išdėliojo renginio organizatorė mokytoja J. Lapelienė, besidžiaugdama saulės šiluma, kurią paskleidėm vieni kitiems antrąją advento dieną. Mokytoja paragino visus šventės dalyvius parašyti lapeliuose po du gerus darbus, kuriuos ketiname padaryti laukdami Kalėdų. Žvakutes papuošė geltoni spindulėliai, į kuriuos sukrito rašomi mūsų norai: „šypsosiuos“, „padėsiu tėveliams“,

„nešiuokšlinsiu“, „gerbsiu kitus“ ir pan.

Džiaugiamės, kad galėjome visą dieną daryti tai, kas mums buvo arčiausiai širdies. Labai dėkojame mokytojams, kurie nepagailėjo savo laiko ir nepristigo idėjų, norėdami mus sudominti. Ir turbūt nesuklysiu pasakius, kad ne vienas mano bendraamžis prisimins, jog ilgais advento vakarais galima ne tik gatvėje dinderi su draugais mušti, bet ir širdžiai mielą pomėgį susirasti. O gal iš tiesų kam nors kils mintis ir tikrą, pavyzdžiui, „Kepėjų klubą“ įkurti?

*Živilė Aleksūnaitė, II a g klasė*

*P.s. Tą pačią dieną pradinukai, penktokai ir PU grupė bei darželio vaikai smagiai ir turiningai leido laiką popietėje „Tais ilgais advento vakarais“.*

*L. Čaplikienės nuotraukose vilnos vėlėjos su*



*Aisčio Jurkonio nuotraukos*

# Ar turtas daro žmogų laimingą?

Turtas... Laimė... Žmogus... O kas yra toji laimė? Tu jau daug klaidžiojai ir niekur neradai laimės? Nesuteikė tau jos nei samprotavimai, nei turtai, nei garbė – niekas? Tai kas ji? Kas nuolat verčia šypsotis? Ar laimė – elgtis taip, kaip reikalauja žmogaus prigimtis? O kaip šito pasiekti? Galbūt tereikia turėti įsitikinimus ir su jais derinti savo troškimus bei poelgius. Tą ir pabandyčiau jums įrodyti, kalbėdama apie šiandieninę visuomenę, mūsų poreikius ir apie mus pačius.

Šiandien visuomenė skatina žmogų jaustis ir būti pasaulio centru, mylėti ir gyventi, visų pirma, tik dėl savęs. Todėl neretai tikrosios vertybės iškeičiamos į turtus, kas tariamai daro žmogų daro laimingą. „Prieš penkis šimtus metų Anglijoje galėjai būti turtingas prekybininkas, bet turėjai neužmiršti: jei esi toks laimingas ir uždirbi daug pinigų, privalai atsidėkoti bendrijai, kurioje veiki. Puikus pavyzdys – kai kurių religinių bendruomenių nariai, labai turtingi ir rūpestingi žmonės: jie globojo vaikus, išstisus kaimus ir dėl to pelnas nė kiek nesumažėjo. Šiandien turtas eina greta su godumu ir kaupimu. Mes nebemokame būti kilniaširdžiai, nebemokame dalintis ir duoti,” – teigia Anita Rodik, verslininkė ir visuomenės veikėja.

Iš tikrųjų, mes pastebėjome, kad kuo daugiau žmonės turi, tuo dar daugiau siekia ir nori turėti. Ir tampa nebesvarbu, kokiais būdais tai gauti.



*Aiščio Jurkonio nuotrauka*

„Tuštybių tuštybė ir viskas tuštybė,” – taip skamba Šventojo Rašto žodžiai pasaulyje, kuris yra be galo dinamiškas, vystosi ir modernėja, vis daugiau gamina ir vartoja, kuris daro viską, kad būtų gyvenama sočiau ir patogiau, kad kiek galima daugiau turėtume. Sakoma, kad pinigai atveria visas duris: turi pinigų – turi visko, neturi pinigų – negali nieko. Kažkaip įprasta manyti, kad gyvenimas nepriklauso nuo to, koks yra žmogus, bet nuo to, ką jis turi, kokio jo banko sąskaita, kokiu automobiliu puikuojasi... Manoma, jeigu turėsiu daug pinigų, užimsiu geras pareigas, mane labiau gerbs ir mylės, manęs bijos, man paklus, galų gale aš galėsiu pasirūpinti savo ateitimi. Deja, gyvenimas rodo ką kitą. Labai dažnai turtas ne tik neapsaugo nuo ligų ir skausmo, negelbsti nuo mirties, bet ir taip laukto džiaugsmo neatneša. Didelis turtas neretai gyvenimą paverčia pragaru. Nėra taip, kad žmogus, būdamas labai turtingas, spindėtų ramybe ir džiaugsmu. Iš Naujojo Testamento žinome, kad Jėzus nesmerkė turto ar materialinių gėrybių, nelaikė nuodėme ar blogiu pinigų. Jis tik leidžia mums suprasti, kad blogis ar gėris glūdi ne piniguose ar jų kiekyje, o žmogaus požiūryje į tai. Taigi visa esmė ir yra mūsų požiūris į turtą, svarbiausia mūsų vertinimas.

Materialinės gėrybės yra geros, būtinos ir reikalingos, kad kiekvienas iš mūsų galėtume normaliai ir padoriai gyventi, kad galėtume jaustis visaverčiais žmonėmis. Turtas turi padėti augti ir bręsti žmogaus dvasiniam pasauliui, tačiau negalima jo sureikšminti, suabsoliutinti ir pastatyti į pirmąją vietą. Negalima pasikliauti iliuzija, kad turtas – tai viskas. Toks požiūris – dvasinė liga. Ji vadinama godumu. Jei visas mūsų dėmesys, viltys ir pastangos būtų nukreiptos tik į turtą, galėtume nenustebti, jei vieną dieną viskas žlugtų. Jeigu vieną dieną suprastume, kad mūsų gyvenimas buvo tuščias, nes svarbiausi akcentai buvo dedami ne ten. Reikia žinoti, kad visuomet išliks tik tai, ką

pasidalijai su kitais žmonėmis. Darydamas gera, gyvendamas taip, kad turtas padėtų gražiau ir šviesiau būti kitiems, tu savo turtą investuoji į Dievo banką, kuris ne tik amžinas ir niekada nebankrutuos, bet ir atneš tokias palūkanas, kad laimingas būsi visą amžinybę. Būti šviesos spinduliu kitiems, pačiam skleisti šviesą – didžiausia laimė, kurią gali pasiekti žmogus.

Kita vertus, nors pinigai dar ne viskas, bet jie padeda įgyvendinti svajones. Čia norisi kaip tik prisiminti milijardieriaus D. Trampo mintis. Jie atneša laimės, jei elgiamės su šlamančiais popierėliais protingai. Tad nereikia painioti vertybių ir prioritetų. Mes galime jaustis laimingi tik dalindami gerus jausmus į kitų širdis. Netikite? Argi aš jausčiausi laiminga, jeigu turėčiau pinigų, bet nebūčiau mylima? Argi aš jausčiausi laiminga, jei išskirtinai tviskėčiau blizgučiais, mėgaučiausi puikybe, bet neturėčiau draugų? Ar aš jausčiausi laiminga, jeigu mane vertintų pagal mano padėtį, bet ne pagal mano nuopelnus? Ar man taip pat mielai šypsotųsi žmonės? Ar aš išlikčiau

tokia pat nuoširdi, supratinga kiekvienam, bandančiam prie manęs geranoriškai prieiti? Ar aš vis dar taip pat kalbėčiau apie vertybes, jeigu pirmenybę teikčiau turtams?

Ir... Spidulys pravėrė mano širdį... Šiluma, lengvumo jausmas, nešantis mane į beribiškumą... Taip lengva pasiklysti šioje žemėje... Net prarasti save, kažkurią savo dalį... Gal tą, kuri nuolat svajoja, nusivilia, pyksta, parpuola ir vėl keliasi... Bet aš noriu pasijusti lengvesnė, išsivaduoti, gauti tai, ko trokštu... O jei taip atsitiks?! O jei aš nemokėsiu vertinti to, ką turiu?.. Ar vėjas tikrai nenuneš manęs ten, kur nereikia? Ar nepaklysiu per arti saulės ir neišnyksiu jos karštyje? „Nenuneš...“ – balsas iš vidaus... Niekas man neleis, laikys mane už mažojo pirštelio... Leis man būti lengvesnei, bet nepasiklysti... Tik tokiu būdu galėsiu spindėti, kažkiek būti panaši į saulę... Dalinti šilumą ir daryti kitus laimingus. Patirti džiaugsmą, stebinti kitų šypsenas. Tai tikrai ne blizgučių ir ne auksu žėrinčių lobių įnašas į mano mažą širdį, didelius jausmus...

*Sandra Leknickaitė, IV g kl.*

# Pagarbiai, Jūsų auklėtinis



*Aiščio Jurkonio nuotrauka*

Gerb. Auklėtoja,

Mano sūnus Nerijus nebuvo mokykloje, nes nuvyko į duobkasių seminariją, išsiaiškinti, kodėl duobės kasamos ne pagal ES standartus. Tai išsiaiškines nuvažiavo pas parapijos kleboną, kad jo katę palaidotų pagal ES standartus ir jam išmokėtų tūkstantinę kompensaciją. Ir rytoj mano sūnaus nebus, nes kilo problemų dėl „lopetų“ tiekimo duobkasiams.

*Pagarbiai Nerijus Lopatinas*

# Sėkmės pamokos gimnazijoje

Lapkričio 28 – oji, penktadienis, kvepiantis nostalgija ir sentimentais. Turbūt taip būtų galima įvardinti praėjusį penktadienį vykusį renginį mūsų gimnazijoje. Sėkmės pamokų bei projekto „Drąsinkime ateitį“ garbės galerijos nariams prisiminimų kupina diena. Neabejoju, kad jums, mielieji skaitytojai, įdomu, kas gi vyko pas mus. Taigi, mus aplankė netgi keturi garbės galerijos nariai. Tai VU Gamtos fakulteto docentas Juozas Raugas, UAB „Kleta“ Statybos direktorius Arturas Tekorius, gydytoja pediatrė Jūratė Stančikaitė – Venalienė, AB „Lietuvos energija“ vadybininkas Giedrius Gradeckas.

Nuo pat ankstyvo ryto gimnazistai nekantriai laukė atvykstančių svečių. Smalsu buvo, kuomet gi prasidės tos sėkmės pamokos?! Sulaukėm – per penktą pamoką vyko garbės galerijos narių susitikimas su gimnazinių klasių mokiniais. Deja, Arturas Tekorius vėlavo ir atvyko tik į baigiamąjį renginį. Suprantama, kadangi jis į gimtąjį kraštą keliavo net iš Klaipėdos. O likusieji trys pasakojo savo patirtis mokyklos, studijų laikais bei prisiminė įvairius pokštus ir kitas įdomybes iš jaunystės. Pasibaigus sėkmės pamokai, visi sugužėjome į aktų salę. Tuomet prisiminėme kitus narius, negalėjusius atvykti. Smagiausia buvo klausytis renginio vedėjos Monikos Valeišaitės diskusijų su svečiais. Buvo iš tiesų įdomu išgirsti jų atsakymus į kai kuriuos itin kompromituojančius klausimus, nuomones

vienais ar kitais klausimais, susijusiais su ateitimi ir, žinoma, padrašinimus skirtus mokiniams. Jie it susitarę dėtė, kad pasiekti galima viską, ko tik nori, tereikia tik drąsiai žengti į priekį ir visai nesvarbu, kad mūsų gimnazija yra nedideliame miestelyje.

Su Arturu Tekoriumi mes susitikome pirmą kartą, kadangi jis tik šiais metais buvo išrinktas į mūsų garbės galeriją. Renginį vainikavo Giedrius Gradecko kelios dainos gitara, o vieną iš savo dainų Giedrius paskyrė savo a. a. mamai, mūsų gimnazijos buvusiai mokytojai Eleonorai Gradeckienei, šiuo kūrinio buvęs mokyklos mokinys dėkojo ir visiems jį mokiusiems mokytojams. Beje, visi svečiai kuo šilčiausiai kalbėjo apie mūsų mokytojus...

Popietė buvo jauki ir labai šilta. Turbūt dėl to, kad ir svečiai atvyko kaip į namus. Drauge pramynėme takelį į jų praeities sodus, pasišildėme smagių prisiminimų šviesoje bei nutiesėm tiltą tarp mokinių ir drąsių asmenybių.

*Rasa Vitkauskaitė, IV b gimn. kl.*



*Aisčio Jurkonio nuotrauka*

## Redakcija

Miglė Kalvinskaitė, Asta Želežauskaitė,  
 Monika Valeišaitė, Živilė Aleksniūnaitė,  
 Justina Ivanauskaitė, Ugnė Bingelytė,  
 Giedrė Pačkauskaitė, Aistis Jurkonis,  
 Agnė Bielinytė, Vyr. redaktorė - Rasa Vitkauskaitė

JAGA



„Šuliny“ ©

Laikraštį kuruoja: Rita Černiauskienė, Vytautas Černiauskas

## Adresas

Seinų 10, LT-65333 Merkinė, Varėnos raj. tel 8 310 57275